

Ἐρωτος εἶναι θεοὶ ὀλετήρες καὶ ἀποτρόπαιοι. Ἄλλ' ἔλθε, φίλε μου, αὖριον εἰς Χαλκηδὼνα, (*) ὅπου μένω εἰς ἐξαδέλφης μου τινὸς τὴν οἰκίαν, καὶ ἐκεῖ, ἐν ᾧ θέλωμεν κατέρχεσθαι τὴν τερπνὴν καὶ ἀπτόμον ἄκραν τῶν ἀμπελῶνων, διευθυνόμενοι πρὸς τοὺς θαυσικίους πλατάνους τοῦ Ἡραίου (**), θέλω σὲ διηγηθῆναι λεπτομερῶς τὰ μετὰ τὴν ἐξ Ἀθηνῶν ἀναχώρησιν σου συνδάντα μου. Τώρα ὑγίαινε, διότι νυκτιῶναι, καὶ ἔχω ἱκανὸν διάστημα νὰ διαπλεύσω ἀπ' ἐδῶ μέχρι τοῦ χωρίου μου.

— Ὑγίαινε λοιπὸν, φίλε Φαίδων, τῷ εἶπον, δὺς εἰσέτι τεταραγμένος ἐκ τῶν παραδόξων δι' ἐμὲ λόγων του, θέλω ἔλθει ἀφύκτως, μόλις ἀπαλλαγῶ κατεπειγούσης τινὸς ἐργασίας, διότι μάθε το, ἐξασκῶ ἤδη ἐνταῦθα ἐπικερδές τι καὶ ἀνεξάρτητον ἐπάγγελμα. Ἀλλὰ μὴ, πρὸς Θεοῦ, μελαγχολικὰς ιδέας. Πράξε ὡς ἐμέ, ὅστις ἐλησημόνησα ὅλας τὰς μεγάλας ἐκείνας καὶ παιδαριώδεις φαντασίας μου, καὶ ζῶ ἤδη εὐτυχὴς εἰς τὴν κοινὴν καὶ τετριμμένην σφαῖραν τοῦ κόσμου.

— Κ' ἐγὼ αὐτὴν τὴν ἀπόφασιν ἔχω, ἀπήντησεν ὁ Φαίδων, καὶ τείνας μοι τὴν χεῖρά του, ἐπέσει τοῦ ἀκατίου καὶ ἐμακρύνθη.

Ἐγὼ δὲ ἔμεινα πολλὴν ὥραν ἀκίνητος ἐπὶ τῆς ἀκτῆς, θεωρῶν περίλυπος καὶ ἀδημονῶν τὸν καλὸν ἐκείνον νέον, στρέφοντα πρὸς μὲ τὸ εὐγενὲς καὶ μελαγχολικὸν πρόσωπόν του, καὶ χαιρετῶντά με διὰ τῆς χειρός. Ὅταν ἐγένετο ἄφαντος τὸ ἀκάτιον ἐντὸς τῆς ἐλαφρᾶς οὐχίχλης τῆς ἐσπέρας, καὶ ἡ μορφή τοῦ Φαίδωνος ἐξηλείφθη ἀπ' ἐμπρός μου, ὡς ὅπασία τις ἐρατεινὴ μὲν, ἀλλὰ πένθιμος, ἐπανελάβον αὐθύμως τὴν πρὸς τὴν κατοικίαν μου ὁδὸν, εἰς ὁδυνηροὺς τραπεῖς διαλογισμοὺς.

« Οὗτω λοιπὸν, εἶπον καθ' ἑμαυτὸν, ἀπόλλυνται αἱ ὠραιότεραι καὶ εὐγενέστεραι ὁρμαὶ τῆς καρδίας ἐν τῷ κόσμῳ τούτῳ. Ἐγνώρισα τὸν Φαίδωνα ἔνθουν, μεστὸν ἐλπίδων, καρτερικὸν εἰς τὰς ἀποφάσεις του, ἀδάμαστον εἰς τὰς ἀποτυχίας του, ἀλλ' ἰδοὺ τὸν ἀναδλέπω ἄθυμον, καταβεδλημένον, ἀποκαρτερήσαντα. . . . Ὅ, τι φίλτερον καὶ ἀγιώτερον εἶχεν ἄλλοτε, τὴν πατρίδα, τὴν ποίησιν, τὴν νέαν ἐκείνην πρὸς ἡμᾶς φωσίσσασαν ὅλην αὐτοῦ τὴν ἄπειρον στοργὴν. . . . ὦ! δὲν εἶναι πλέον ταῦτα τοῦ νοῦς του καὶ τῆς καρδίας του τὸ μέλημα, καὶ τί λέγω; εἶναι ἴσως αἱ καρδιοκόροι ἐριννύες τῆς ζωῆς του. . . . Καὶ οὕτως ἔδει γενέσθαι.

» Δυστυχὴς, δυστυχὴς ἀπειράκις ὁ γεννηθεὶς μὲ αἰσθήματα ἀνώτερα καὶ εὐγενή. Παραδεδομένος εἰς τοῦ νοῦς του τὰς διειρώξεις καὶ τὰς πλάνας, εἰς τῆς καρδίας του τὰς ἐφέσεις, δὲν καθορᾷ τὴν ἐνώπιόν του αἰδυσώπητον πραγματικότητα, καθ' ἣς, ὡς ὁ ἀόμματος κατὰ πετρῶν, προσκόπτει εἰς ἕκαστον βῆμά του. Ἐλεύσεται ὁμως στιγμή, ὅτε θέλει ἀνοίξει τοὺς ὀφθαλμούς του, φρικτῶδες στιγμή! . . . Τὸ ἀποτρόπαιον φάσμα τοῦ ἀληθοῦς ἐγείρεται ἐνώπιόν του. . . . Καὶ πολλοὶ μὲν ἐντρομίσαι, καταπεπληγμένοι πιπτουσι πρηνεῖς καὶ προκυνουσι τὸ νέον τοῦτο εἶδωλον τοῦ Βαῦλ, ἀλλ' εἰσὶ τινες, φεῦ! οἵτινες ἀποπύουσιν αὐτὸ, ἐπὶ ποινῇ μεγάλων συμφορῶν, ἐπὶ ποινῇ θανάτου!

(*) Τὸ Κατίχοι. (**) Φανέρ Μπαξέ.

Οἱ τοιοῦτοι λαβόντες ἄδολον καὶ ἀμιγῆς παρὰ τοῦ οὐρανοῦ τοῦ ἀγαθοῦ τὸ αἶσθημα, καὶ οἰοῦναι παρεπίδηλοι εἰς κόσμον ἀσυμβίβαστον πρὸς τὴν εὐγενῆ αὐτῶν φύσιν, ταχέως παρέρχονται, ὡς τὰ σπάνια ἐκεῖνα φυτὰ, αἵτινα μεταρτυεώματα εἰς ξένα κλίματα, ἀδύνατον νὰ συνεθίσωσιν εἰς τὴν νέαν τῶν ἀτμοσφαιρᾶν, καὶ ἄλλα μὲν ἐπιζῶσι πρὸς ὥραν ἄτροφα καὶ καχεκτικά, ἄλλα δὲ φθειρόμενα βαθμηδὸν μαθαίνονται καὶ ἀποθνήσκουσιν ἐν τάχει.

Ἐσπούδασα τὸν Φαίδωνα, καὶ φρονῶ, ὅτι ἐξαπατηθεὶς εἰς πάσας τὰς γενναίας τῆς ψυχῆς του ὁρμὰς, εἶναι δύσκολον νὰ συμμορφωθῇ πρὸς τὸν πραγματικὸν βίον. Εἶδον σημεῖα προφανῆ μαρasmus ἐπὶ τοῦ προσώπου του καὶ τοῦτο μὲ πείθει, ὅτι δὲν θὰ δυνηθῇ νὰ φέρῃ εἰς πέρας τὴν ὁποῖαν μ' ἐξέφρασεν ἀπόφασίν του. Ὁπόσης ὅμως εὐχῆς ἔργον ἤθελεν εἶναι ἂν ὁ ἀγαθὸς οὗτος νέος ἐσώζετο καὶ ἐπέσει τῶν ἡθικῶν τούτων συμφωρῶν του; Ἀνερεύνησα ἀρκούντως τὴν καρδίαν τοῦ ἀνθρώπου, καὶ πιστεύω, ὅτι ἡ κοινωνία ἀπόλλυσι ἀπώλειαν ἐπαίσθητην, ὅσακις ἐν τῶν εὐγενῶν τούτων ὄντων διαγράφεται πρόωρα ἐκ τῆς βίβλου τῆς ζωῆς. Ἄν δυνηθῇ μέχρι τέλους νὰ προσοικειωθῇ τὸ πραγματικὸν καὶ ἀληθές τοῦ βίου, εἰσέρχεται ἐν αὐτῷ ὡς ἂν μὲ τὰς ἀναμνήσεις ἄλλης, ὠραιότερας μὲν, ἀλλὰ φαντασιώδους ὑπάρξεως, καὶ εἰς ὅλας αὐτοῦ τὰς πράξεις, εἰς ὅλα τὰ βήματα, τύπον καὶ ὑπογραμμένον ἔχει πᾶν, οὕτινος κατὰ τὸ ὄναρ, τὸ ἡδύμον ἐκεῖνο ἀντελήφθη. Ὁ τοιοῦτος ἄνθρωπος θέλ' εἶσθαι ἄεποτε γενναῖος, καὶ ἀγαθὸς, ἀπονήρευτος καὶ ἀκίβδηλος τὴν ψυχὴν, φίλος τῆς ἀνθρωπότητος, καὶ διὰ τοῦ παραδείγματός του ἡ τῶν παθημάτων του, διότι ὁ τοιοῦτος πάντοτε θέλει παθαίνει, δυνάμενος καὶ ἄλλους νὰ ἐλκύσῃ εἰς τὴν ὁδὸν τῆς ἀρετῆς. Οὕτως εἰ υἱοὶ ἐκείνοι τοῦ οὐρανοῦ, κατερχόμενοι πάλαι ποτὲ ἐπὶ τῆς γῆς, καὶ μετὰ τῶν ἀνθρώπων συνδιῶγοντες, διέσωζον ὑπὸ τὸ θνητὸν περιβλήμα των τὰ σημεῖα τῆς οὐρανοῦ καταγωγῆς των, καὶ ἡ ὄψις μόνη αὐτῶν ἐνέπνεεν ἐννοίας καὶ ἐφέσεις ἀξίας τῶν τι τῶν οὐρανῶν

Ο ΕΚ ΝΕΚΡΩΝ ΑΝΑΣΤΑΣ,

Ἡ

Ο ΑΝΕΨΙΟΣ ΤΟΥ ΚΑΛΙΟΣΤΡΟΥ.

Ὑπὸ Α. Δουμά.

Ἡ ὁδὸς Φορκέλλα, εἰς Νεάπολιν, ὁμοιάζει πολὺ, διὰ τὸν περιτρέχοντα αὐτὴν ὄχλον, τὴν στοὰν τοῦ Παλατίου τῆς δικαιοσύνης ἐν Παρίσις, τὴν ὁποῖαν ὀνομάζουσιν αἰθουσάν των Πεπλανημένων, μὲ τὴν διαφοράν ὅτι εἰ μὲν δικηγόροι ἐνταῦθα εἶναι ἀδελφεσώτεροι, εἰ δὲ διάδικοι πλέον κατηγνημένοι· τοῦτο δὲ συμβαίνει, διότι αἱ δίκαι διαρκοῦν εἰς Νεάπολιν τρεῖς πλείοτερον παρ' ὅσον εἰς Παρίσιος.

Ἡμέραν τινα, καθ' ἣν διερχόμεθα τὴν ὁδὸν ταύτην, ὑπῆρχε μεγίστη συρροὴ πλήθους· ἠναγκάσθημεν δεῖν

νὰ διαδῶμεν πεζοί, καὶ μόλις ἡδυνήθημεν σπρόχροντες καὶ ὠθούντες νὰ διέλθωμεν τὸ πλῆθος, ὅτε ἰδέα μᾶς ἐπῆλθε νὰ ἐρωτήσωμεν τίς ἦν ἡ αἰτία τῆς συρροῆς· μᾶς ἀπήντησαν οἱ ὑπῆρχε δικὴ μεταξὺ τῆς ἀδελφότητος τῶν Προσκυνητῶν καὶ τοῦ Δὸν-Φιλίππου Βιλάννη· ἡρωτήσαμεν δὲ τίς ἦτον ἡ αἰτία τῆς δικῆς, καὶ μᾶς ἀπεκρίθησαν ὅτι ὁ κατηγορούμενος κατορθώσας νὰ ταφῇ πρὸ τινων ἡμερῶν δι' ἐξόδων τῆς ἀδελφότητος ταύτης, εἰσῆγγοτο εἰς δίκην διὰ τὸ ἀποδείξει νομίμως ὅτι ἦτον ἀπεθαιμένος. Τῷόντι, ἡ δίκη ἦτον ἀρκετὰ περιεργος διὰ νὰ ἐφελκύσῃ τὸ πλῆθος. Ἠρωτήσαμεν τὸν ὁδηγόν μας τίς ἦτον ὁ Φιλίππος Βιλάννης, οὗτος δὲ μᾶς ἐδείξεν ἄνθρωπον, ὅστις διέβαινε δρομαίος.

— Ἰδοὺ, αὐτὸς εἶναι, μᾶς εἶπε.

— Ἐκεῖνος τὸν ὅποιον ἐθαψαν πρὸ ὀκτὼ ἡμερῶν;

— Ὁ ἴδιος.

— Ἀλλὰ πῶς συνέβη τοῦτο;

— Θὰ ἀνεστήθῃ.

— Εἶναι λοιπὸν μάγος;

— Εἶναι ἀνέψις τοῦ Καλιόστρου.

Ἀληθῶς, χάρις εἰς τὴν αὐθεντικὴν συνέχειαν, ἥτις τὸν συνέδεε μὲ ἐνδοξὸν πρόγονόν του, καὶ εἰς σειρὰν ἐπιθεζίων μαγειῶν, κατὰ τὸ μᾶλλον ἢ ἥττον παραδόξων, ὁ Δὸν Φιλίππος κατῴρωσε τὴν ἀποκινήσιν εἰς Νεάπολιν φήμην γόητος, ἀλλὰ τὸν ἡδίκουν· ὁ Δὸν Φιλίππος Βιλάννης ἦτον ἀνώτερος γόητος, ἦτον ἀρχετύπον τὴν ὁ Δὸν Φιλίππος ἦτον ὁ Ροβέρτος Μακέρως τῆς Νεαπόλεως, ὁ βιομήχανος μόνον Νεαπολίτης· ἔχει μεγίστην ὑπεροχὴν ἐπὶ τοῦ βιομηχάνου Γάλλου· ὁ ἡμέτερος Δὸν Φιλίππος Βιλάννης εἶναι ἄτομόν τι ἐπινοήθην, κοινωτικὸν πλάσμα, φιλοσοφικὸς μῦθος, ἐνῷ ὁ ὑπεράλπιος Ροβέρτος Μακέρως εἶναι ἄτομον φέρον σάρκα καὶ ὀστέα, εἶναι ἀτομικότης ψυλαφητὴ, παραδόξως δρατὴ.

Ὁ Δὸν Φιλίππος εἶναι τριάκοντα πέντε ἢ τεσσαράκοντα ἐτῶν ἡλικίας, ἔχει τὴν κόμην μελανήν, τὰ ὄμματα πυριφλεγῆ, τὴν ρισιογνομίαν εὐκίνητον, τὴν φωνὴν ὀξεῖαν, τὰς χειρονομίας βιαίας καὶ παμπληθεῖς· ὁ Δὸν Φιλίππος φαίνεται ἐσπουδακῶς ἀπάσας τὰς ἐπιστήμας, καὶ ἀληθῶς ἐν μέρει εἶναι κάτοχος πασῶν· ἤξεύρει ὀλίγα νομικὰ, ὀλίγην ἱατρικὴν, ὀλίγην χημείαν, ὀλίγα μαθηματικὰ, ὀλίγην ἀστρονομίαν, εἰς τρόπον ὥστε παραβάλλων ἑαυτὸν πρὸς τοὺς συμπολίτας τοῦ, εὐρέθῃ πολὺ ἀνώτερος τῆς κοινωνίας, καὶ ἀπεφάσιεν εὐρεμένως νὰ ζήσῃ, οὕτως εἰπεῖν δι' ἐξόδων τῆς.

Ὁ Δὸν Φιλίππος ἦτον εἴκοσιν ἐτῶν, ὅτε ὁ πατήρ του ἐπεβίωσε· τοῦ ἄφησε δὲ τόσῃ χρηματικὴν ποσότητα, ὅση ἤρκει διὰ νὰ ἐξαπατήσῃ τοὺς δανειστάς του. Ὁ Δὸν Φιλίππος ἐφρόντισε νὰ δανεισθῇ πρὶν καταστρέψῃ ἐντελῶς τὴν περιουσίαν του· οὕτως αἱ πρῶται συναλλαγματικαὶ τοῦ ἐπληρώθησαν ἀκριβῶς· πρὸ πάντων ἐπρόκειτο ν' ἀποκτήσῃ πίστιν. Ἀλλὰ πάντα τὰ ἐν τῷ κόσμῳ τοῦτω ἔχουν τὸ τέρμα τῶν, καὶ ἡλθεν ἡμέρα, καθ' ἣν ὁ Δὸν Φιλίππος, κατὰ τὴν λήξιν τῆς προθεσμίας, δὲν εὐρέθῃ εἰς τὴν οἰκίαν του. Ἐπανῆλθον τὴν πρῶται τῆς ἀκολούθου ἡμέρας, καὶ εἶχεν ἐξέλθει. Ἐπανῆλθον τὸ ἑσπέρας, ἐπίσης δὲν εἶχεν ἐπιστρέψῃ· τὸ συνάλλαγμα διεμαρτυρήθη. Τούτου ἕνεκα ὁ Δὸν Φιλίππος ἠναγκάσθη νὰ μεταβῇ ἀπὸ τὰς χεῖρας τῶν τραπεζιτῶν εἰς τὰς τῶν προεξοφλητῶν, καὶ ἀντὶ νὰ πληρώσῃ ἐξ τοῖς 100. ἐπλήρωσε δώδεκα.

Μετὰ παρέλευσιν τεσσάρων ἐτῶν. ὁ Δὸν Φιλίππος ἀπῆλθον τὸς προεξοφλητάς, ὡς ἀπῆλθον τὸς τραπεζίτας· ἠναγκάσθη ὅθεν νὰ μεταβῇ ἀπὸ τὰς χεῖρας τῶν προεξοφλητῶν εἰς τὰς τῶν τοκογλύφων. Ἡ νέα αὕτη μετακίνησις ἐξετελέσθη ἄνευ μεγάλου κλονισμοῦ, μὲ τὴν διαφορὰν μόνον ὅτι ἀντὶ νὰ πληρώσῃ δώδεκα τοῖς 100, ὁ Δὸν Φιλίππος ἠναγκάσθη νὰ πληρώσῃ πενήκοντα. Ἀλλ' ὀλίγον τοῦ ἐμελλε δι' αὐτό, ἐπειδὴ ἤρχισεν νὰ μὴν πληρῶνῃ πλέον διόλου. Συνέβη λοιπὸν ὥστε μετὰ δύο ἐτῶν, ὁ Δὸν Φιλίππος, ὅστις εἶχεν ἀνάγκην ποσότητος χιλίων σκούδων, ἐδοκίμασε μεγίστην δυσκολίαν νὰ εὕρῃ Ἰουδαῖον, συγκατατεθέντα νὰ τοῦ δανείσῃ μὲ ἑκατὸν πενήκοντα τοῖς ἑκατὸν. Τέλος πάντων, μετὰ πολλὰς διαπραγματεύσεις, εἰς τὰς ὁποίας ὁ Δὸν Φιλίππος ἀνέπτυξε πάντας τοὺς ἐπινοητικὰς πόρους τοῦ πνεύματός του, ὁ ἀπόγονος τοῦ Ἰσαὰκ παρουσιάσθη εἰς τὸν Δὸν Φιλίππον μὲ τὴν συναλλαγματικὴν καθ' ὅλην τὴν ταξιν. Ἐφερεν ὁμολογίαν ποσότητος ἐννέα χιλιάδων φράγκων. Ὁ Ἰουδαῖος ἐλάμβανε τρεῖς χιλιάδας, δὲν ὑπῆρχε λόγος ἀντιρρήσεως, τοιαύτη ἦτον ἡ μεταξύ των γενομένη συμφωνία.

Ὁ Δὸν Φιλίππος ἔλαβε τὴν συναλλαγματικὴν, ἔρριψε βλέμμα ταχὺ ἐπ' αὐτῆς, ἐξέτεινεν ἀμελῶς τὴν χεῖρά του πρὸς τὴν γραφίδα του, προσποιήθη ὅτι τὴν ἐμβάλλει εἰς τὸ μελανοδοχεῖον, κατεθεσε τὴν ἀποδοχὴν καὶ ὑπογραφήν του εἰς τὸ ἄκρον τῆς ὁμολογίας, ἔρριψεν ἐπὶ τῆς ὑγρᾶς μελάνης στοιβὴν κυανῆς ἀμμου, καὶ ἐνεχείρισεν εἰς τὸν Ἰουδαῖον τὴν συναλλαγματικὴν ἀνοικτὴν.

Ὁ Ἰουδαῖος ἐνέβλεψεν ἐπὶ τοῦ χάρτου, ἡ ἀποδοχὴ καὶ ἡ ὑπογραφή ἦσαν μὲ μεγάλους καὶ εὐαναγνώστους χαρακτῆρας· ὅθεν ἔκλινε τὴν κεφαλὴν εἰς σημεῖον συγκαταθέσεως, ἔλαβε τὴν συναλλαγματικὴν καὶ τὴν εἰσῆγαγεν εἰς παλαιὸν χαρτοφυλάκιον, ὅπου ἐμελλε νὰ διαμεῖνῃ μέχρι τῆς προθεσμίας, τῆς ὑπογραφῆς τοῦ Δὸν Φιλίππου παυσάσης ἤδη πρὸ καιροῦ τοῦ νὰ κυκλοφορῇ εἰς τὴν ἀγοράν.

Κατὰ τὴν λήξιν τῆς προθεσμίας, ὁ Ἰουδαῖος παρίσταται ἐνώπιον τοῦ Δὸν Φιλίππου. Παρὰ τὴν συνήθειάν του, ὁ Δὸν Φιλίππος ἦτον εἰς τὴν οἰκίαν του· παρὰ τὴν προσδοκίαν τοῦ Ἰουδαίου ἦτον δρατὸς. Ὁ Ἰουδαῖος εἰσῆλθῃ.

— Κύριε, λέγει οὗτος, χαιρετήσας ταπεινῶς τὸν χρεώσῃν του, δὲν ἐλησμόνησας ἐλπίζω, ὅτι σήμερον λήγει ἡ προθεσμία τῆς μικρᾶς συναλλαγματικῆς μας;

— Ὅχι, ἀγαπητέ μου Κύριε Φήλιξ, ἀπεκρίθη ὁ Δὸν Φιλίππος. Ὁ Ἰουδαῖος ὠνομάζετο Φήλιξ.

— Ἀν οὕτως, ἔχῃ, εἶπεν ὁ Ἰουδαῖος, ἐλπίζω ὅτι ἐλάβετε πρῶτον νὰ εὐρεθῇτε ἐν ταξί.

— Τοῦτο οὐδὲ στιγμὴν τὸ ἐσυλλογίσθη.

— Ἀλλὰ τότε ἤξεύρετε ὅτι θέλω σὰς καταδιώξει;

— Καταδιώξέ με.

— Δὲν ἀγνοεῖτε ὅτι ἡ συναλλαγματικὴ συνεπιφέρει τὴν προσωπικὴν κράτησιν;

— Τὸ ἤξεύρω.

— Καὶ διὰ νὰ μὴ προφασισθῇτε οὐδεμίαν αἰτίαν ἀγνοίας, σὰς εἰδοποιῶ, ὅτι ἀμέσως ὑπάγω νὰ σὰς ἐνάξω.

— Έναξέ με.

Ὁ Ἰουδαῖος φέυγει μεψιμφοῦν καὶ κλητεύει τὸν Ἀδὸν Φίλιππον νὰ ἐμφανισθῇ ἐντὸς ὀκτῶ ἡμερῶν.

Ὁ Ἀδὸν Φίλιππος ἐμφανίζεται εἰς τὸ δικαστήριον.

Ὁ Ἰουδαῖος ἐκθέτει τὴν αἴτησίν του.

— Ἀναγνωρίζεις τὸ χρέος; ἠρώτησεν ὁ δικαστής.

— Ὅχι μόνον δὲν τὸ ἀναγνωρίζω, ἀπεκρίθη ὁ Ἀδὸν Φίλιππος, ἀλλ' οὔτε ἠξέσω τί ἐννοεῖτε μὲ τὴν ἐρώτησίν σας ταύτην.

— Παράδος τὰ δικόγραφα σου εἰς τὸ δικαστήριον, λέγει ὁ δικαστής εἰς τὸν ἐνάγοντα.

Ὁ Ἰουδαῖος ἐξήγαγεν ἀπὸ τὸ χαρτόφυλακίον του τὴν συναλλαγματικὴν, ὑπογεγραμμένην ἀπὸ τὸν Ἀδὸν Φίλιππον, καὶ τὴν ἐνεχείρισε διπλωμένην εἰς τὸν δικαστήν.

Ὁ δικαστής τὴν ἐξεδίπλωσεν, ἀλλ' ἐμβλέψας ἐπ' αὐτῆς,

— Ναί, εἶπεν, ἰδοὺ μία συναλλαγματικὴ, ἀλλὰ δὲν βλέπω οὔτε ἀποδοχὴν, οὔτε ὑπογραφήν.

— Πῶς! ἀνέκραξεν ὁ Ἰουδαῖος, ὠχρίων.

— Ἀνάγνωσε σὺ ὁ ἴδιος, εἶπεν ὁ δικαστής. Καὶ ἐπέδωκε τὴν συναλλαγματικὴν εἰς τὸν ἐνάγοντα.

Ὁ Ἰουδαῖος ὀλίγον ἔλειψε νὰ πύσῃ ὑπτίος. Ἡ ἀποδοχὴ καὶ ἡ ὑπογραφή ἐξηφανίσθησαν ὥς διὰ μαγείας.

— Ἄτιμε ληστὰ! ἀνέκραξεν ὁ Ἰουδαῖος, στρεφόμενος πρὸς τὸν Ἀδὸν Φίλιππον. Θὰ μὲ τὴν πληρώσεις.

— Συγχώρησιν, ἀγαπητέ μου Κύριε Φήλιξ, ἀπατάσαι, ἐξ ἐναντίας σὺ θὰ μὲ τὴν πληρώσεις. Ἐπειτα στρεφόμενος πρὸς τὸν δικαστήν.

— Ἐξοχώτατε, τῷ λέγει, ἀξαιτούμεθα νὰ σημειωθῇ εἰς τὰ πρακτικά, ὅτι ὑβρίσθημεν ἐνώπιον τοῦ δικαστηρίου, ἀνευ οὐδεμιᾶς αἰτίας.

— Ἐνδίδωμεν, λέγει ὁ δικαστής.

Ἐρωδιασμένος λοιπὸν μὲ τὰ πρακτικά του, ὁ Ἀδὸν Φίλιππος ἐνήγαγε τὸν Ἰουδαῖον ἐπὶ δυσστημῇ, καὶ ἐπειδὴ ἡ ὕβρις ἦτον δημοσία, ἡ δίκη ἐνηργήθη ἀμέσως.

Ὁ Ἰουδαῖος κατεδικάσθη εἰς τριῶν μηνῶν φυλάκισιν. καὶ εἰς χιλίων σκούδων πρόστιμον.

Τώρα ἂς ἐξηγήσωμεν τὸ θαῦμα.

Ἀντὶ νὰ ἐμβάψῃ τὸν κάλαμόν του εἰς τὴν μελάνην, ὁ Ἀδὸν Φίλιππος τὸν ὕγρανε ἀπλῶς εἰς τὸ στόμα του, καὶ ἔγραψε μὲ τὸν σιελόν του. Ἐπειτα ἐπὶ τῶν ὑγρῶν γραμμάτων ἐπέχυσεν ἄμμον. Ἡ ἄμμος διεχάραξε μὲν τὰ στοιχεῖα, ἀλλὰ τοῦ σιέλου ἀποξηρανθέντος, ἡ ἄμμος διεσκορπίσθη καὶ ὁμοῦ μὲ ταύτην ἡ ἀποδοχὴ καὶ ὑπογραφή.

Ὁ Ἀδὸν Φίλιππος ἐκέρδησε ἐξ χιλιάδας φράγκων διὰ τῆς γοητείας ταύτης, ἀλλ' ἔχασε πᾶσαν τὴν πίστιν του. Βίνα ὁμοῦ ἀληθές ὅτι ἡ πίστις του δὲν ἤθελε πιθανῶς τοῦ παραγάγει τεσσάρτην ποσότητα.

Ἄλλ' ὅσον καλῶς καὶ ἂν οἰκονομῇ τις χιλία σκούδα, δὲν δύνανται νὰ διαρκέσωσιν αἰωνίως· ἄλλως, ὁ Ἀδὸν Φίλιππος εἶχε μεγίστην πεποιθῆσιν εἰς τὴν εὐφρίαν του, διὰ νὰ μὴ καταντήσῃ τὴν οἰκονομίαν εἰς φιλαργυρίαν· ἀπεπειράθη νὰ διαπρργατευθῇ νέον δάνειον, ἀλλ' ἡ ὑπόθεσις τοῦ ἀτυχοῦς Ἰουδαίου ἔκαμε μεγίστην ἐντύπωσιν, καὶ μ' ὅλον ὅτι οὐδεὶς συνεπόνεσε τὸν αὐτὸν, ἕκαστος ὁμοῦ ἐναργῶς ἐδυσχεραίνει νὰ

ἔμβῃ εἰς διαπραγματεύσεις μὲ θαυμασποῖον, ἐπιτήδειον νὰ ἐξαλείφῃ τὴν ὑπογραφὴν του εἰς τὸν κάλαμον τοῦ δανειστοῦ του.

Ἐν τούτοις, προσήγγισεν ἡ ἀνοίξις.

Ἡ 4 μαῖου εἶναι ἡμέρα τῶν μετοικήσεων εἰς Νεάπολιν. Ὁ Ἀδὸν Φίλιππος ἐχρεώσεται δύο δόσεις εἰς τὸν οἰκοδεσπότην του, ὅστις τοῦ διεδήλωσεν, ὅτι ἂν δὲν ἐπλήρωνε τὰς δύο ταύτας δόσεις ἐντὸς 2½ ὥρων, διετίθετο, ἀναφερόμενος πρότερον ἐνώπιον τοῦ δικαστηρίου, νὰ τὸν καταδιώξῃ εἰς τὴν λῆξιν τῆς τρίτης.

Ἡ τρίτη ἔφθασε, καὶ ἐπειδὴ ὁ Ἀδὸν Φίλιππος δὲν ἐπλήρωσε παντάπασι, κατέσχον καὶ ἐπώλησαν τὰ εἰσιπλά του, ἐκτὸς τῆς κλινῆς αὐτοῦ τε καὶ τῆς γραίας ὑπηρετρίας τῆς οἰκογενείας, ἥτις δὲν ἠθέλησε νὰ τὸν ἀφήσῃ, καὶ συνεμερίζετο πᾶσας τὰς περιπετείας τῆς τύχης του. Τὴν προτεραίαν τῆς ἡμέρας καθ' ἣν ἐμελλε ν' ἀφήσῃ τὸ οἰκημά του, ἐπῆγεν εἰς ἀναζήτησιν ἄλλου· ἀλλὰ δὲν ἦτον εὐκολὸν νὰ εὑρῇ, ἐπειδὴ ἦτον ἥδη πασίγνωστος εἰς Νεάπολιν. Ἀπελπισθεὶς ἔθεν νὰ τύχῃ οἰκοδεσπότην, μετὰ τοῦ ὁποίου νὰ διαπραγματευθῇ φιλικῶς, ἀπεφάσισε νὰ πράξῃ τοῦτο διὰ τῆς βίας ἢ τῆς ἀπάτης.

Ἐγνώριζε μίαν οἰκίαν, τῆς ὁποίας ὁ ἰδιοκτήτης, γέρων φιλάργυρος, ἀπροτίμα νὰ τὴν ἀφήσῃ μᾶλλον νὰ ἐρεπκωθῇ, ἢ νὰ τὴν ἐπισκευάσῃ. Εἰς πᾶσαν ἄλλην ἐποχὴν, ἡ οἰκία αὕτη ἤθελε τῷ φανῇ ἀναξία του· ἀλλ' ὁ Ἀδὸν Φίλιππος κατήντησεν εὐκολος εἰς τὰς περιπετείας τῆς τύχης· ἐξοικειώθη μὲ τὴν δυστυχίαν. Ἐβεβαιώθη κατὰ τὸ διάστημα τῆς ἡμέρας, ὅτι ἡ οἰκία ἦτο κενή, καὶ ὅτε ἐπῆλθεν ἡ νύξ, ἀκολουθούμενος ἀπὸ τὴν γραίαν ὑπηρετρίαν του, διευθύνθη εἰς τὴν νέαν του κατοικίαν. Ἡ θύρα ἦτο κεκλεισμένη, ἀλλ' ἐν παράθυρον ἦτον ἀνοικτόν· εἰσῆλθε λοιπὸν διὰ τοῦ παραθύρου, ἐπῆγε νὰ ἀνοίξῃ τὴν θύραν εἰς τὴν σύντροφον του, ἐξέλεξε τὸ καλῆτερον δωμάτιον, τὴν προσέκαλεσε νὰ ἐκλέξῃ μετ' αὐτὸν, καὶ μετὰ μίαν ὥραν ἀμφοτέροι· ἦσαν ἐγκαθιδρυμένοι.

Μετὰ τινὰς ἡμέρας, ὁ γέρων φιλάργυρος, ἐπισκεπτόμενος τὴν οἰκίαν του, τὴν εὔρε κατοικημένην. Ἦν ἀπροσδόκητος εὐτυχία δι' αὐτὸν, ἐπειδὴ πρὸ τριῶν ἐτῶν, ἀκατοικήτου καταστάσεως ἐντελῶς τῆς οἰκίας του, δὲν ἐδύνατο νὰ τὴν ἐνοικιάσῃ· ἀπεσῶρθη λοιπὸν χωρὶς νὰ εἰπῇ λέξιν, ἐβεβαίωσε μόνον τὴν κατοχὴν αὐτῆς διὰ τῆς μαρτυρίας δύο γειτόνων.

Τὴν ἡμέραν τῆς προθεσμίας, ὁ Ἀδὸν Βερνάδος ἐνεφανίσθη, τὴν μαρτυρίαν του ἔχων εἰς τὰς χεῖρας συνωδευμένην μὲ μυρίας ὑποχλίσεις.

— Κύριε, τὸν λέγει, ἔρχομαι νὰ ζητήσω τὸ ἀργύριον τὸ ὁποῖον μὲ χρεωστεῖτε ὥς ἐκ τῆς εὐαρέστου ἀπάτης, τοῦ νὰ ἔλθῃτε νὰ κατοικήσετε εἰς τὴν δίκίαν μου, χωρὶς νὰ μὲ εἰδοποιήσετε.

— Ἀγαπητέ μοι, ἀξιότιμε μοι φίλε, τοῦ ἀπεκρίθη ὁ Ἀδὸν Φίλιππος, θλίβων τὴν χεῖρά του μετὰ διαχύσεως, πληροφορήσου, ἂν, ὅπου ἐκατοίκησά ἐπλήρωσα ποτε, τὸ ἐνοίκιόν μου, καὶ ἂν εὕρῃς εἰς Νεάπολιν ἰδιοκτῆτην, ὅστις σὲ ἀπαντήσῃ καταφατικῶς, συγκατατίθεμαι νὰ σὲ δώσω τὸ διπλοῦν τῆς ποσότητος, τὴν ὁποίαν διίσχυρίζεσαι ὅτι σοὶ ὀφείλω. Ἄν σὲ λέγω ψεύματα, νὰ μὴν ἡμα: Ἀδὸν Φίλιππος Βιλάννης.

Ὁ Ἀδὸν Φίλιππος ἐψεύδετο, ἀλλ' εἶναι περιστάσεις καθ' ἃς πρέπει νὰ ψευθῇ τις, διὰ ν' ἀποδειλιάσῃ τὸν ἐχθρόν.

Εἰς τὸ τρομερὸν τοῦτο ὄνομα, ὁ ἰδιοκτῆτης ὠχρίασε. Μέχρις ἐκεῖνου ἤγγει ποῖον ἔνδοξον ὑποκείμενον εἶχε τὴν τιμὴν νὰ ξενίξῃ εἰς τὴν οἰκίαν του· αἱ περὶ μαγείας διασπαρείσαι φῆμαι κατὰ τοῦ Δὸν Φίλιππου παρίσταντο εἰς τὸ πνεῦμά του, καὶ ἐθεώρει ἑαυτὸν ὄχι μόνον ὕλικῶς ἀπολωλὸτα διότι παρεχώρησε τὴν οἰκίαν του εἰς ἐνοικιαστὴν μὴ ἀξιόχρεων, ἀλλ' ἀκόμη καὶ κολασμένον, διότι ἀνερμήχθη μ' ἕνα γόητα.

Ὁ Δὸν Βερνάρδος ἀπεσύρθη διὰ νὰ σκεφθῇ ποίαν ἀπόφασιν ἔμελλε νὰ λάβῃ. Ἐὰν μὲν ἦτον ὁ χυλὸς διάβολος ἥθελεν ἀφαιρέσει τὴν στέγην· ἀλλ' ἦτον πτωχὸς τις διάβολος καὶ ἀπεφάσισε νὰ τὴν ἀφήσῃ νὰ κρημνισθῇ καὶ τοῦτο δὲν ἤθελε βραδύνει, πολὺ ὥς ἐκ τῆς μεγάλης παλαιότητος τῆς οἰκίας· συνέπεσε μάλιστα τοῦτο κατὰ τὴν βροχερὰν ὥραν τοῦ ἔτους, καὶ ὅταν βρέχῃ εἰς Νεάπολιν, ἤξεύρομεν μὲ πόσῃν μεγαλοδωρίαν ὁ Θεὸς ἐπιχέει τὸ ὕδωρ· ὁ ἰδιοκτῆτης παρουσιάσθη ἐκ νέου εἰς τὰ πρόθυρα τῆς οἰκίας του.

Ὡς οἱ δύο προπάτορές μας, καταδικώμενοι ἀπὸ τὴν θεῖαν ἐκδίκησιν, ἀπὸ τὴν ὁποίαν ἐξήτουν νὰ διεφύγουν, ὁ Δὸν Φίλιππος ἀπεσύρετο ἀπὸ θυμῶντος εἰς θυμῶντος ἐνώπιον τοῦ κατακλυσμοῦ. Ὁ ἰδιοκτῆτης ἐνόμισεν ἐκ πρώτης ὄψεως, ὅτι ἐπεφάσισε νὰ στρατοπεδεύσῃ ἀλλαχοῦ, ἀλλ' ἡ ἀπάτη του ταχέως διαλύθη. Πάραυτα, ὁδηγούμενος ἀπὸ τὴν φωνὴν τοῦ ἐνοικιαστοῦ του, εἰσέδυσεν εἰς μικρὸν σπουδαστῆριον ὀλίγον τι πλέον ἀδιάδροχον παρὰ τὸ ἐπίλοιπον μέρος τῆς οἰκίας, καὶ τὸν εὔρεν ἐπὶ τῆς κλίνης του, κρατοῦντα μὲ τὴν μίαν χεῖρα τὸ ἀλεξίβροχον του ἀνοικτὸν, μὲ τὴν ἄλλην δὲ βιβλίον, καὶ ἀπαγγέλλοντα μεγαλοφώνως τοὺς στίχους τοῦ Ὁρατίου. *Impavidum ferient ruinae!* «ἄτρομος ἵσταται ἐνώπιον τῆς καταστροφῆς!»

Ὁ ἰδιοκτῆτης ἐσταμάτησε πρὸς στιγμὴν ἀκίνητος καὶ ἄμωμος ἐνώπιον τῆς ἐνθουσιώσης ἐγκαρτερήσεως τοῦ ξένου του, τέλος, ἐπειτα ἀναλαβὼν τὸν λόγον,

— Δὲν θέλεις λοιπὸν νὰ φύγῃς; ἠρώτησεν οὗτος ταπεινῇ καὶ χαμηλῇ τῇ φωνῇ.

— Ἀκουσέ με, ἀξιότιμέ μοι φίλε, ἄκουσέ με, ἄξιε οἰκοδεσπότη μου, λέγει ὁ Δὸν Φίλιππος, κλείων τὸ βιβλίον του. Διὰ νὰ μὲ διώξῃς ἀπ' ἐδῶ, φανερὸν ὅτι πρέπει νὰ κάμῃς ἀγωγὴν· ἐγγράφον ἐνοικιαστέων δὲν ὑπάρχει καὶ ἰδοὺ ὅπου ἐγὼ ἔχω τὴν κατοχὴν. Λοιπὸν, θέλω ἀφῆσαι νὰ δικασθῇ ἐρήμην, καὶ οὕτω θὰ παρέλθῃ εἰς μὴν· θὰ κάμω ἀνακοπὴν τῆς ἀποφάσεως, ἕτερος μὴν· θὰ μὲ εἰσάξεις ἐκ νέου εἰς δίκην· τρίτος μὴν· θὰ κάμω ἔφεσιν· τέταρτος μὴν· θὰ ἐπιτύχῃς δευτέραν ἀπόφασιν· πέμπτος μὴν· θὰ ζητήσω ἀναίρεσιν τῆς ἀποφάσεως· ἕκτος μὴν· Βλέπεις λοιπὸν ὅτι ὅσον ὀλίγον καὶ ἂν παρετείνωμεν τὴν ὑπόθεσιν, διότι θέτω πάντοτε τὸ μικρότερον διάστημα τοῦ χρόνου, θὰ διαρκέσει ἕν ἔτος, πρόσθετος δὲ ἐπὶ πᾶσι τούτοις καὶ τὰ ἔξοδα.

— Πῶς τὰ ἔξοδα; ἀνέκραξεν ὁ ἰδιοκτῆτης, οὐ θὰ καταδικασθῇς εἰς τὴν πληρωμὴν τῶν ἐξόδων.

— Ἀναμειβόμενος, ἐγὼ θέλω καταδικασθεῖ εἰς τὰ ἔξοδα, ἀλλὰ σὺ θὰ τὰ πληρώσῃς, ἐπειδὴ ἐγὼ δὲν ἔχω ὀβολόν, καὶ ἐπειδὴ σὺ εἶσαι ὁ ἐνάγων, θὰ ἀναγκασθῇς νὰ τὰ προκαταβάλλῃς.

— Ἀλλοίμονον! ἀληθέστατα ὅσα λέγει! ἐθυρίσεν ὁ δυστυχὴς ἰδιοκτῆτης, στεναίνων.

— Ὑπόθεσις ἐξακοσίων δουκάτων, ἐξηκολούθησεν ὁ Δὸν Φίλιππος.

— Σχεδὸν, ἀπεκρίθη ὁ ἰδιοκτῆτης, ὅστις ἐν ἄκαρῳ ἠρίθμησε τὰς ἀντιμισθίας τῶν δικαστῶν, τῶν δικηγόρων καὶ γραμματεῶν.

— Ἄκουσε, ἀξιότιμέ μοι οἰκοδεσπότη, καλῆτερα θὰ κάμωμεν νὰ συμβιβασθῶμεν.

— Δὲν ἐπιθυμῶ τίποτε καλῆτερον, ἄς ἴδωμεν.

— Δόσεμε τὸ ἥμισυ τῆς ποσότητος, καὶ ἀμέσως ἐξέρχομαι οἰκισθελῶς καὶ ἀποσύρομαι.

— Πῶς! νὰ σὲ δώσω τριακόσια δουκάτα δὲ νὰ ἐξέλθῃς ἀπὸ τὴν οἰκίαν μου, ὅταν σὺ μὲ χρεωστεῖς δύο ἐνοίκια...

— Ἡ πληρωμὴ τῶν χρημάτων θὰ φέρῃ τὴν ἐξόφλησιν.

— Ἀλλὰ τοῦτο εἶναι ἀδύνατον!

— Πολὺ καλὰ ὅ,τι ἔκαμα τὸ ἔκαμα χαριζόμενος πρὸς ἐσέ.

— Πρὸς ἐμὲ χαριζόμενος, ἀθλίε!

— Μὴ, παγεῖας λέξεις, ἰδιοκτῆτα μου, ἤξεύρεις ὅτι τοῦτο δὲν ὠφέλησε τὸν γέρο Φήλιξ.

— Ἀσιπὲν, λέγει ὁ φιλάργυρος, βιάζων ἑαυτὸν, πολὺ καλὰ, θέλω δώσει τὸ ἥμισυ.

— Τριακόσια δουκάτα, λέγει ὁ Δὸν Φίλιππος, οὐδὲ λεπτὸν περιπλέον, οὐδὲ λεπτὸν ὀλιγώτερον.

— Ποτέ! ἀνέκραξεν ὁ ἰδιοκτῆτης.

— Πρόσεξε, ἐπειδὴ, ὅταν ἐπανάθῃς, δὲν θὰ στέρξω πλέον μὲ τὸ ἀντίτιμον τοῦτο.

— Λοιπὸν, καὶ ἐγὼ θὰ διακινδυνεύσω τὴν δίκην, καὶ ἂν ἔμελλε νὰ δαπανήσω ἐξακόσια δουκάτα, δι' αὐτὴν.

— Διακινδύνευσε, καλὲ ἄνθρωπε, διακινδύνευσε.

— Ὑγίαινε! αὐρίον θὰ λάβεις τὴν κλῆσιν.

— Τὴν περιμένω.

— Πήγαινε εἰς τὸν διάβολον.

— Καλὴν ἐντάμωσιν.

Καὶ ἐνῷ ὁ Δὸν Βερνάρδος ἀπεσύρετο μαγινώδης, ὁ Δὸν Φίλιππος ἐπανελάβε τὴν ὥδην του...

(Ἀκολουθεῖ.)

ΠΕΡΙ ΤΩΝ ΑΡΧΕΙΩΝ

ΤΟΥ ΓΑΛΛΙΚΟΥ ΒΑΣΙΛΕΙΟΥ.

Εἰς τὴν βασιλείαν Καρόλου τοῦ Μεγάλου ἢ τοῦ Καρολομάγνου ὁρίζεται ἡ σύστασις τῆς πρώτης ἀποθήκης τῶν ἐπιστῆμων ἐγγράφων περὶ τῆς Γαλλικῆς Ἱστορίας. Ὁ ἡγεμὸν οὗτος διέταξε τῷ 813. νὰ ἐναποθείνωνται εἰ ἐκ τῶν συνόδων ἐκδιδόμενοι θεμελιώδεις νόμοι εἰς τὸ αὐτοκρατορικὸν παλάτιον. Ἡ δὲ χρῆσις αὐτῇ δὲν φαίνεται ἐπὶ πολὺ διαρκέσασα· ἐπειδὴ τὸν 10. αἰῶνα, ὁ βασιλεὺς ἐκόμιζε μεθ' αὐτοῦ τὰ ἀρχεῖα, ὅταν ἐπορεύετο εἰς τὸν πόλεμον. Εἶναι γνωστὸν τῶνόντι, ὅτι ὁ Φίλιππος Αὐγούστος, καταληθεύς τῷ 1194, εἰς Βαλλεφογίαν ὑπὸ Φιχάρδου τοῦ Ἀσοντοκάρδου, ἐσώθη ἀπολέσας τὰ ἀρχεῖα καὶ τὴν βασιλικὴν σφραγίδα. Τῷ 1220, ἐπεφορτίσθη ὁ Καρχελάριος τῆς Γαλλίας Γαρδίνος νὰ συναθροίσῃ τὰ ἐπίσημα ἐγγράφα τὰ ἐκδιδόμενα ὑπὸ τοῦ βασι-